

DOLOPLAZY

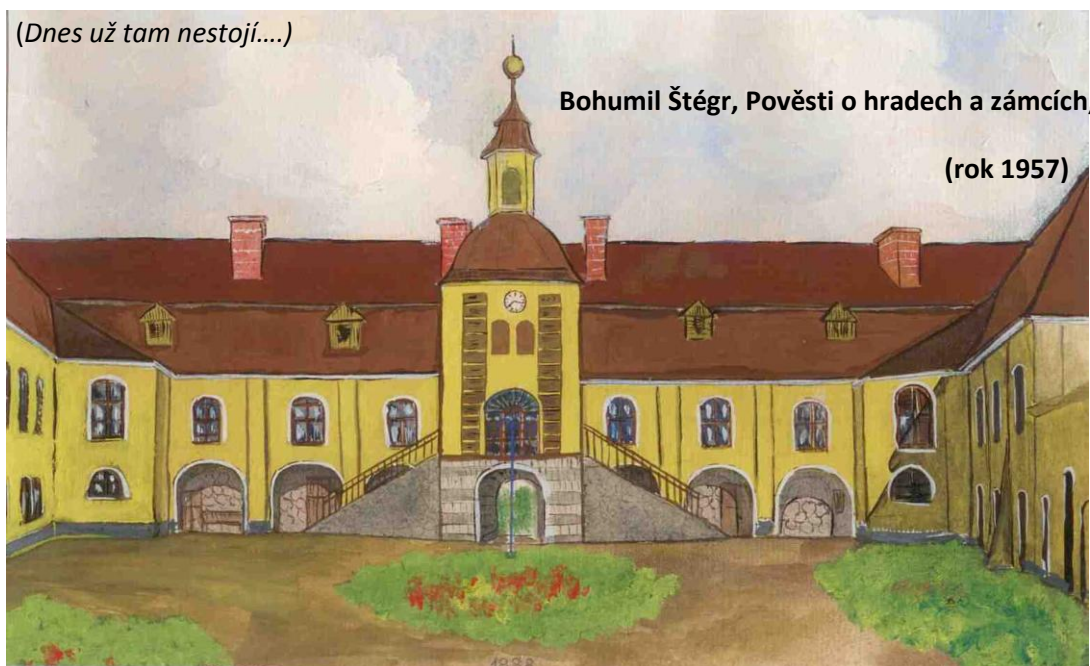
Na doloplazském zámku žila kdysi stará a bohatá hraběnka, která celý život pořád jenom mamonila peníze. Když se jí blížil její konec, zachtělo se jí najednou žít. Honem si proto opatřila čarodějné knihy a naučila se v nich říkat tak dobře, jako by byla odjakživa kouzelnicí.

Jednou v noci pozamykala na tři klíče všechny dvěře od zámku, udělala na podlaze svěcenou křídou kruh a začala vyvolávat zlého ducha. Ten měl starou hraběnku již několik let poznačenu ve svých zápisech, a tak na sebe nedal dlouho čekat. Přiletěl ve své pravé ďábelské podobě a zrovna komínem do komnaty, kde stará paní čarovala. Co prý si ráčí, čím by mohl posloužit? Ona ráčila a přála si, aby zase omládl a byla pořád mladá a krásná, aby se jí všichni dvořili a klaněli. Za to byla ochotna dát po smrti svou duši pecku. Čert s ní honem sepsal smlouvu na volské kůži, ale jak tak spěchal, zapomněl tam napsat, za kolik let si smí pro urozenou paní přijít.

Hraběnka přes noc omládl a byla krásná a žádoucí jako růžička. Na doloplazském zámečku se netrhly dvěře, přicházel jeden ženich za druhým, a všeci se ucházeli o spanilou hraběnku a obdivovali se její kráse. Té to dělalo dobře, to se ví, ale byla opatrná a žádného si nevzal za muže, třeba do ní byli všeci až po uši zamilovaní. Sám čert, který jí hlídal, si nebyl jistý, a tak si vyžádal od samého Lucipera ještě jednoho ďábla, aby mu pomáhal omládlou hraběnku hlídat. Aby to nebylo lidem nápadné, chodili oba ti čerti převlečení za husarské oficíry a nosili jasně modré kabáty se zlatým přemováním a červené gatě do vysokých bot. Kam se hraběnka hnula, všude za ní chodili. I když se šla projít do zámeckého parku, tož za ní, a jak si sedla na lavečku, tak stanuli aspoň na pár kroků od ní, každý z jedné strany. Hlídali a přece neuhlídali, protože ta hraběnka byla za tři čerty chytrá.

Starý člověk umřít musí, mladý jenom může. A hraběnka neumírala, protože vůbec nestárla – však to tak měla vymíněno a podepsáno i ve smlouvě. Třeba měla již pomalu sto let, vypadla pořád na osmnáct, vlasy se jí černaly jako havranovi a oči měla tmavé jak trnky a tvářičky červené jako míšenská jablíčka. Ti čerti se nemohli a nemohli dočkat, kdy už konečně umře a oni odnesou její duši do pekla. Jednou se osmělili a začali hraběnce domlouvát, že jsou již hrozně unaveni tím hlídáním a že by s nimi jako mohla mít slitování a umřít, ale milá hraběnka se jim do očí vysmála. Mohla bych umřít, povídá, ale co bych umírala? Mně se teprve na světě začíná líbit a konečně jaké řeči, ukažte mi, kde máte ve smlouvě, kdy musím umřít? Právě jsem se rozhodla, vážení čerti, že budu ještě žít nejméně tři sta let! To jak ti čerti uslyšeli, zkameněli leknutím nad tou ženskou troufalostí. Však ty jejich kamenné figury stojí v parku u doloplazského zámečku dodnes.

(Dnes už tam nestojí...)

Bohumil Štěgr, Pověsti o hradech a zámcích,

(rok 1957)